

Til deg som snart skal på teater. | [Vis i nettleser](#)

NATIONAL THEATRET

Velkommen på forestilling!

Her får du en introduksjon til forestillingen *Lykkedager* – del gjerne denne e-posten med teaterfølget ditt!

En absurd og sår monolog for to

Winnie sitter bom fast med sand til livet i solsteiken og er tilsynelatende strålende fornøyd med tilværelsen. Tankene spinner rundt livet hun har levd – og lever, mens hun stadig henvender seg til ektemannen Willie. Han ligger mer eller mindre stum og delvis skjult bak sandhaugen, ulastelig antrukket i kjole og hvitt.

Det er Anne Krigsvoll som nå portretterer Winnie, en legendarisk skikkelse hos Samuel Beckett, den irske dramatiker som har blitt selve symbolet på absurd teater. Ved sin side har hun Kim Haugen, som spiller ektemannen Willie. Forestillingens regissør er

Anne-Karen Hytten, kjent blant annet for iscenesettelsen av Lilli Valentin med Anne Marit Jacobsen. Hytten har med andre ord et godt håndlag med eksistensielle, humoristiske publikumsfavoritter med folkekjære kvinnelige skuespillere i hovedrollen.

Hanne Tomte

Hanne Tømta, teatersjef

Anne Krigsvoll spiller Winnie.

Kim Haugen spiller Willie.

Se videoer:

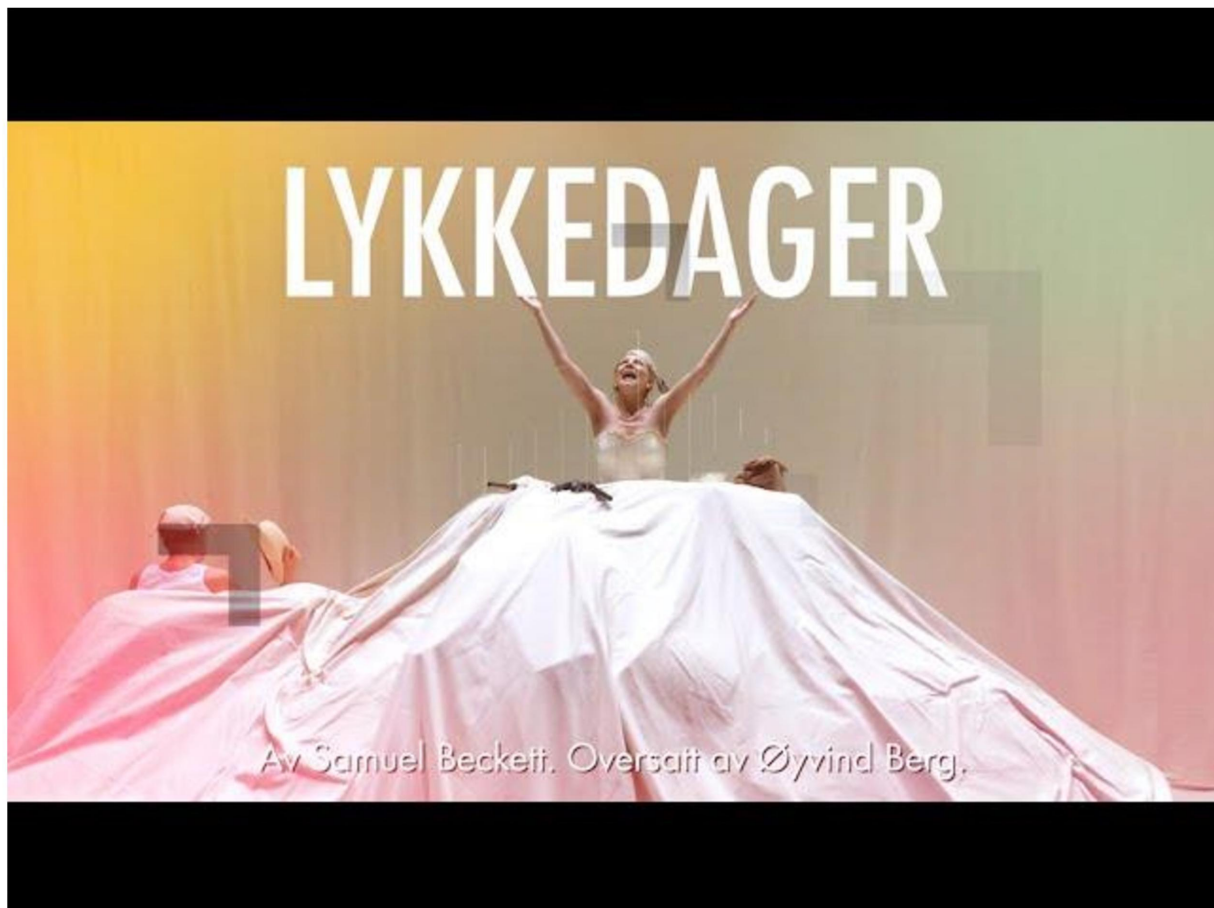
– Det er noe med Beckett ...

Regissør Anne-Karen Hytten og skuespillerne Anne Krigsvoll og Kim Haugen forteller om *Lykkedager*.

– En tekst for en veldig god skuespiller

Se intervju med regissør Anne-Karen Hytten om hovedrolleinnehaver Anne Krigsvoll og *Lykkedager*.

– Dette er en lykkedag!

Få en smakebit på forestillingen med denne traileren.

Les mer:

Tipp topp fortrenning

Anne Krigsvoll vet noe om å sitte fast. Og om å komme seg løs igjen. Les Ingvild H. Rishøis intervju med skuespilleren.

Tipp topp fortrenning

Anne Krigsvoll vet noe om å sitte fast. Og om å komme seg løs igjen.

– Fortrenning, sier Anne Krigsvoll.

– Er en tipp topp egenskap.

Hun nikker. Og hvis Winnie, kvinnen Krigsvoll snart skal spille på Hovedscenen, også hadde kunnet sitte her i sofakroken på Theatercafeen, i bråket av bestikk, ville nok hun også ha nikket. Men Winnie kunne ikke komme, for det første fordi hun er fiktiv, og for det andre fordi *Lykkedager* går ut på at Winnie sitter fast. I en haug. Foran seg har hun en håndveske full av røel, bak seg har hun en mann som krabber ut og inn av en hule, men Winnie smiler. Hun grer håret. Hun filer negler og sier at det er en lykkedag; hun har en parasoll, den tar fyr, hun har en slags mann, han kollapser – men

Winnie ser det positive i saken, «det skulle tatt seg ut,» sier hun, «at jeg som ikke kan røre meg, klandrer min Willie fordi han ikke kan snakke».

– Jeg tror at det handler om fortrenning, sier Krigsvoll.

– Det er jeg veldig god på sjøl.

Svarte ting

Lykkedager av Samuel Beckett ble satt opp første gang i 1961. Becketts dramatik er kjennetegnet av sin enkelhet. Denne enkelheten gjør stykkene hans åpne for tolkning. På de 60 årene som har gått siden urpremieren, har folk tenkt at *Lykkedager* handler om alt fra språkets utilstrekkelighet til torturmetoder og feminisme, men den mest gjengse tolkningen er at alt Beckett skriver, handler om våre livsvilkår. Vi er kastet inn i verden. Her er vi stuck. Og hva skal vi egentlig gjøre med det?

– Av og til må man bare prøve å holde hodet over vannet, mens man så vidt får puste, sier Krigsvoll.

– Jeg har levd i ... svarte ting. Og de som sier at de ikke har det, de har enten ikke levd, eller så lyver de.

Det får da være grenser

Før var Krigsvoll den som danset hele natta. Før var folk redd henne. Hun fikk kallenavnet «Kriger'n», fordi hun ble så sint, og fordi hun aldri ga seg, verken på festen eller på jobben. Hun giftet seg og skilte seg og giftet seg igjen, og igjen, og igjen, og så, uten at hun helt merket hvordan, havnet hun i det hun kaller «det svarte». En følelse av at alt var like viktig, eller helt uviktig. Og helt mørkt. Og da kan man jo like gjerne drikke det enda mørkere.

– Men så var det en dag at hjerteveninna mi ville prate med meg, sier Krigsvoll.

De satt ved et bord, de tok en kopp kaffe. Hjerterevenninna kalte henne ikke «Kriger'n», men «Annemora mi».

– Hun sa: «Når du drikker sprit, så kjenner jeg deg ikke lenger. Det er ikke Annemora mi, det den», forteller Krigsvoll.

– Da var vi edru begge to. Jeg husker ansiktet hennes da hun sa det. Nei, fy fader. Det er jævlig modig å si. Og det er en sånn tillit i det, at jeg griner når jeg tenker på det. Jeg visste jo at det ble stygt når jeg drakk sprit. Men da måtte jeg gå inn i hodet mitt og tenke: «Hvor kommer det sinnet fra?» Og det er jo bare redsel og usikkerhet. Eller at jeg er såra. Sinne skyldes ofte det.

Krigsvoll begynte, sakte, men sikkert, med det hun kaller «å oppdra seg selv». Mindre sprit. Ingen flere unnskyldninger. Fokus på fine småting. Oppdragelsen pågår fortsatt.

– For eksempel var jeg på turné med *Romeo og Julie*. Så kom vi til Røros hotell, og da tenkte jeg at nå får jeg fint rom, for faren min er fra oppi der, og det måtte de vel vite. Men så fikk jeg verdens minste rom! Alt måtte ligge oppå senga! Og da kjente jeg at jeg ble fire år og foruretta og fornærma og veldig, veldig såra. Men så tenkte jeg: «Nå, Krigsvoll, nå er du 62 år. Det får da være grenser.» *Nei, pick your battles. Og count your blessings.* Jeg har møtt det svarte. Derfor er lyset desto viktigere for meg.

Lyse ting

Dette er lyse ting: Å stikke foten ned i iskaldt hav. Å se et blad som faller mot bakken. Å møte barn i parkdresser på t-banen, å lene seg fram og spørre dem om ting: «Hvor skal du, da?» spør Krigsvoll, «Hvorfor vokser det trær, da? Hva skjer når vi dør, da?» Eller, den største velsignelsen av alle: å sitte i sin egen leilighet på Tøyen, under skråvinduene, i yndlingspysjen av flanell, og overalt ligger papirer og sigaretter og klær, men det er høyt under taket, det er lys inn av vinduene, og på stuebordet har hun ryddet en kvadratmeter. Så legger hun kabal. Kaffen på høyre side, brødiskiva på venstre, kabalen i midten. Hver eneste dag. Halvannen time før jobb. Hele dagen, når hun har fri.

– «Den endeløse landevei», sier hun.

– Den gikk faen meg opp i går! Og den går aldri opp.

Petter Pinnsvin og Det gode menneske

Etter 37 år på Nationalteatret har Krigsvoll aldri takket nei til en rolle. For jobben er også en *blessing*, sier hun, der har hun kontroll, selv om det er kaos på privaten. Hun koser seg som Tante Sofie. Hun koser seg som Det gode mennesket i Sezuan, som Mor Åse og Petter Pinnsvin og ikke minst: som den dumme, sjefete Hunden Hannibal. Men denne gangen får hun ikke løpe rundt og bjeffe på Mikkel Rev. Som Winnie skal hun sitte, bom stille, i haugen, og insistere på at det er en lykkedag. For Winnie fokuserer også på fine småting: Hun finner en glassbit. Hun kan skimte sin egen nesetipp. Og i dag vil Willie kanskje slå av en prat?

Og så kan vi andre lene oss tilbake i de røde stolene og tenke at *Lykkedager* handler om kjærligheten. Eller kvinnerollen. Eller klimakrisen. Eller vi kan bli i tvil. For hva driver Winnie med, egentlig? Hvorfor nekter hun å si at det er grusomt der i haugen? Er poenget med livet å drikke kaffe og legge kabal og fortrenge alt sammen? Er det det samme som å drikke kaffe og legge kabal og forsone seg med livsvilkårene? Altså: Er Winnie en som har skjønnet hvordan livet skal leves, eller er hun et eksempel på hvordan vi *ikke* skal leve?

– Hun er kanskje bare et speilbilde på oss alle. Det handler om fornektelse. Og om overlevelse, sier Anne Krigsvoll, i sofakroken på Theatercafeen. – Egentlig tror jeg stykket handler om at så lenger det er liv, er det håp. Noen sier at «størst av alt er kjærligheten». Men det er ikke det, sjø'. Størst av alt er håpet.

Fakta:

- Lykkedager av Samuel Beckett (originaltittel Happy days) hadde urpremiere i september 1961 i New York. I 1969 mottok Samuel Beckett Nobelprisen i litteratur.
- Skuespillet er tidligere spilt på Nationaltheatret to ganger, i 1968, med Astrid Folstad i hovedrollen og i 1996, med Kari Simonsen i hovedrollen.
- Når det nå på nytt spilles her på teatret, er det med Anne Krigsvoll i hovedrollen, iscenesatt av Anne-Karen Hytten. Teksten er nyoversatt av Øyvind Berg.

Om å gjøre det mulig å puste

– Det er økonomene som styrer verden. Vi med våre fabler tar bare over teknologien deres og prøver å utvide rommet litt, for å gjøre det mulig å puste, sier oversetter og poet Øyvind Berg.

Det breie episke hos Brecht kontra den finslepne minimalismen hos Beckett, og begge i kontrast til den lette leken med verdens største kjærlighetsdrama.

Slik karakteriserer oversetter Øyvind Berg de tre skuespillene han puster nytt liv til på Nationaltheatret nå: *Forelska i Shakespeare*, en fiktiv historie om hvordan den store mesteren skrev stykket *Romeo og Julie* – kjent fra den Oscar-belønnede filmen *Shakespeare in Love*. Samuel Becketts *Lykkedager*, en absurd monolog for to. Samt *Den kaukasiske krittningen*, Bertolt Brechts poetiske og politiske etterkrigsverk om kjærlighet i ubarmhjertighetens tid.

En bråte med oversettelser har det blitt, siden Berg debuterte som oversetter med den tyske poeten Paul Celan i 1983. Fra Ezra Pound via Heiner Müller, til Peter Handke, Friedrich Dürrenmatt, Marie Jones og William Burroughs. For ikke å snakke om Shakespeare, Brecht og Beckett. I tillegg til 13 egne diktsamlinger, essays og en roman.

Oversetteren er ikke den som vanligvis synes best i teatret – men som likevel har stor innflytelse over klangen i forestillingen. Hva slags utfordringer møter oversetteren i sin arbeidshverdag? Hva er forholdet mellom teksten og teatret? Og hvordan oppleves det å komme så tett på andre menneskers verk som oversetterern gjør? Vi spurte mannen bak tastaturet, som tilgjengeliggjør alt fra klassikerne til moderne dramatik for et norsk publikum.

Ingen skriver i et tomrom

– Oversetting er tett sammenvevd med skrivning. Ingen skriver i et tomrom. Alle skriver i et verkunivers som allerede fins, fastslår Øyvind Berg.

Den første og største skriveren, Homer, var ifølge tradisjonen blind. Det betyr at han ikke kunne skrive – selv. Denne myten om den blinde skriveren har en sannhetskjerne, ifølge Berg:

– Alle skriver ved hjelp av andre. Skriften ble heller ikke oppfunnet for å ta vare på våre fortellinger og kreative påfunn. Skriften ble oppfunnet for å føre regnskap. Alt dette andre vi driver med er noe

som skriver seg, og kanskje sniker seg, inn i regnskapsførselen. Det er økonomene som styrer verden. Vi med våre fabler tar bare over teknologien deres og prøver å utvide rommet litt, for å gjøre det mulig å puste.

Samtidig er det ikke gitt at en skriver er interessert i teater. Kan hende finnes det til og med en tendens blant intellektuelle til å heve seg over det underlødige teatret. Ikke sånn, altså, med Øyvind Berg. Så blir han også beskrevet som leken, obsternasig og ikke så rent lite frekk – i alle fall som poet. Med en surrealistisk ordglede, en respektløs holdning til autoriteter, en som ikke går av veien for å blande høyt og lavt, på utsida av den gode smak. Erfaring fra praktisk teaterarbeid har han jammen også.

– *Hvordan fant du veien til teatret?*

– En gang midt på 1980-tallet tenkte jeg: Hver eneste dag tilbringer jeg aleine foran skrivemaskina – jeg hadde ervervet meg en elektrisk skrivemaskin med kulehode – og sånn skal du tilbringe resten av ditt liv? Nei. Jeg ville jobbe med folk. Da var det to muligheter: Avis eller teater. Det fantes også andre medier, som radio og TV, men de virket på den tida enda mer sidrumpa enn avisene, så jeg valgte teatret.

Med den etter hvert legendariske frigruppa Baktruppen skulle Øyvind Berg stå på scenen i nesten 30 land. Han oversatte også egne tekster andre veien – til engelsk og tysk. Slik fikk han flådd av noen boklige hudlag: litterære talemåter som lett sniker seg inn i en oversettelse, fordi oversetteren har lest så mange bøker.

– Når du står på scenen er det lett å merke at slikt ikke funker, sier Berg.

Han mener kjennemerket til en god oversetter på sett og vis er det motsatte av hva som karakteriserer den mer forfengelige teaterkunstneren.

– Det handler om å gjøre seg mest mulig usynlig, egentlig bør ikke verket oppfattes som en oversatt tekst. Det handler om å gi verket en norsk språkform som faller naturlig, som har flyt, presisjon og

musikalitet. Målet er å finne ord skuespillerne gjerne tar i munnen, og som treffer tilskuerne i hjertet. Enkelt og greit.

Korrupsjon og karpuner

Men hvor stor frihet kan en mer eller mindre usynlig oversetter ta seg?

– Det varierer fra verk til verk. Med en forfatter som Samuel Beckett vil det føles som et overgrep å erstatte et komma med et semikolon, mens med Shakespeare må versene av og til gjendiktes totalt, fordi de er uforståelige. Noen ganger kan vi da finne nye bilder, men hvis dette ikke lar seg gjøre, er det viktigste å få fram meningen, sier Berg.

I den berømte monologen fra *As You Like It*, «Hele verden er en scene», ramser Jacques opp menneskets sju livsaldre, og den femte er som dommer. Der står det i originalen: «And then the justice / In fair round belly with good capon lined», som André Bjerke oversetter ganske ordrett: «Så en dommer / med trillrund mave, foret med kapuner.»

Men dette er problematisk av to grunner, fastslår oversetteren:

– Svært få vet at en kapun er en kastrert hane, men enda færre vet at slike velsmakende slaktefugler på Shakespeares tid ble brukt til å bestikke dommere med. Denne underteksten, som var selvsagt for hans samtidige, er viktigere enn selve fuglebildet. Derfor oversatte jeg: «Så som dommer, / med fin, rund ølvom, fet av korrupsjon». Forfatter Georg Johannesen skrev en gang at vi kan gjøre hva vi vil med en forfatter som levde for tusen år siden, bare vi gjør det med respekt. Det er naturligvis riktig – ordet er fritt, men vi vil ikke gjøre den gamle verre enn vedkommende var i levende live. Tvert imot. Likevel må vi stadig ta oss friheter, selv med en forfatter som Beckett; ordspillene hans, for eksempel. Dette skjer helst i dialog med regissør og dramaturg, for det fins jo ingen fasit.

Ingen lettvinte løsninger

Både *Lykkedager* og *Den kaukasiske krittringen* er oversatt til norsk tidligere. Berg mener vi trenger nyoversettelser av to grunner: Språket er alltid i endring, og forskningen gjør stadig framskritt: Engelske Shakespeare-utgaver har mer presise fotnoter i dag enn i 1970. Vi vet mer om originalmanuset, rett og slett. Dramaturgene, teatrets redaktører, har fått en sterkere posisjon i dag, noe som gjør det vanskeligere å slippe unna med lettvinte løsninger.

– *I hvilke oversettelser har du hatt mest fordel av å være poet?*

– Det er alltid en fordel å være poet, men aller mest der det er heftig bildebruk og metriske krav, som for eksempel rimede femfotsvers. Rimer det i original, så bør det jo også rime på norsk, og rimene må falle rimelig utvungent. Det kan være vrient å få til.

– *Hva har vært den største utfordringen med å oversette disse tre stykkene du er aktuell med på Nationaltheatret nå?*

– Med Brecht-stykket var det tekstmengden: Det er over 90 forskjellige karakterer på rollelista og stor variasjon i uttrykksmåtene. I *Forelska i Shakespeare* var det nok noen av scenene fra *Romeo og Julie* som ga mest hodebry. Den første samtalen mellom de to elskende er for eksempel skrevet som en fullkommen sonette på fjorten linjer med fast rimskjema, med en erotisk vågal undertekst som ellers er forsvunnet fra de norske oversettelsene etter Halldis Moren Vesaas – det satte inn et forfall med André Bjerke. Likevel er det kanskje enda vanskeligere å ordlegge Beckett på norsk, fordi vi da jobber med små valører og nyanseforskjeller mellom alminnelige ord som til dels skal gjentas mange ganger, hver gang med litt forskjellig virkning. Det blir virkelig snakk om å finstemme replikkene, med få valgmuligheter som gir stort rom for tvil.

– *Hvilken egenskap har du, bortsett fra språk- og litteraturkunnskap, som kommer best med i oversettervirket?*

– Jeg innbiller meg at jeg er god til å lytte.

Av Marte Stubberød Eielsen

Fakta

- Øyvind Berg er norsk oversetter, lyriker, dramatiker og skuespiller, født i 1959.
- Berg var med å starte teatergruppa Baktruppen i 1986.
- Han har oversatt en rekk verk fra engelsk, tysk, svensk og dansk.
- Er aktuell med tre oversettelser på Nationaltheatret: *Forelska i Shakespeare*, *Lykkedager* og *Den kaukasiske krittningen*.
-

Drama i uføret

Selv til Beckett å være er settingen i *Lykkedager* trøstesløs. Ut av denne trøstesløsheten gror det en jordnær optimisme, skriver oversetter Øyvind Berg.

Drama i uføret

Selv til Beckett å være er settingen i *Lykkedager* trøstesløs. Ut av trøstesløsheten gror en jordnær optimisme, skriver oversetter Øyvind Berg.

Lykkedager heter stykket. Det foregår i en sandhaug. Oppi haugen sitter Winnie, begravd til livet i første akt og helt opp til halsen etter pause. Mannen hennes, Willie, kryper omkring på alle fire og har ikke stort å si. Winnie har ei veske med ting som hun tar opp etter tur: tannbørste, briller, hårbørste, neglfil og til og med en Browning revolver. Noe er skjedd med dagene, hele tida. Dagene gjentar seg. Ingenting nytt skjer fra den ene dagen til den neste. Alt som skjer må ha skjedd før. Likevel foregår det et og annet uventet. Dette låter ganske begredelig, men den som har sett *Lykkedager* vil ha vanskelig for å tolke tittelen ironisk.

Vi lever bare én gang. Vi dør hele tida. Vi har altfor mye å henge fingra i, altfor mye å være opptatt med, altfor mange avsporinger. Nå kan vi attpåtil rote oss inn i de mest innfløkte omveier på nettet bare med en liten telefon; avveier, utveier og omveier – men aldri blindveier, for alle nettsider leder alltid til andre nettsider. Livet derimot, det tar slutt, for hver og én av oss er det en blindvei, det fører ingen steder hen, en vakker dag er det slutt.

Ekko av en mor

Noen uker etter at jeg oversatte *Lykkedager*, faktisk før regissøren, dramaturgen og jeg var ferdig med enkelte vanskelige passasjer, satt jeg ved dødsleiet til min mor. Vi er nok mange som, lettere irritert, har hørt ekko av mødrene våre i Winnies enetaler. Nå slo det meg annerledes. Winnie synker, men holder motet oppe. Det gjorde mor også, selv om hun visste at hun lå på det siste.

Kunne hun gjort noe annet?

Mennesket har føtter, ikke røtter. Blir livet mer eller mindre meningsløst hvis vi forestiller oss et menneske fastgrodd i jorda? Spiller det overhodet noen rolle? Hvorfor ikke? Er livet mest meningsfullt på begynnelsen, midt i eller på slutten? Når gir det mening å si at livet var, er eller blir, et godt liv?

Selv til Beckett å være er settingen i *Lykkedager* trøstesløs.

Ut av denne trøstesløsheten gror det en jordnær optimisme.

Lykkedager er et av verdensdramatikkens mest renskårne verk, skrappt inn til beinet og skrelet for ytre handling, men samtidig kleddt i et fargerikt språk, et språk preget av sitater og faste vendinger, floskler, talemåter, til og med et nedarvet religiøst rom som fyller Becketts gudløse verden med en nåde ingen umiddelbart kan avskrive som tomme ord.

Denne nesten lavkirkelige fromheten står fjernt fra de kunst- og tankeretningene Samuel Beckett ellers assosieres med, og som utspant seg fra femtitallet – da forfatteren allerede var middelaldrende: den kunstneriske minimalismen, den dramatiske absurdismen og den filosofiske eksistensialismen.

Lynskarp

Den unge Samuel Beckett var en lynskarp ordsjonglør som lett kunne turnere åtte-ti baller i samme setning, gi dem komiske sveis og lærd skru, før han lot de betydningsfulle ordballene falle stilig til ro ved punktum. Han skrev prosa som oste av belest dannelse, i tradisjonen etter sin læremester James Joyce. Så skjedde det noe. Under den tyske okkupasjonen av Paris ble han og hans seinere kone Suzanne involvert i motstandsarbeidet, og i 1942 måtte de flykte hals over hode. Resten av krigen tilbrakte de i skjul i Sør-Frankrike, hvor Beckett slo ihjel tida med gårdsarbeid og skriving. Etter frigjøringa dro han tilbake til Dublin og fikk en slags åpenbaring. Han forsto at James Joyce hadde nådd toppen av kunnskapsberget i sin prosa, men at dette ikke nødvendigvis økte innsikten. Tvertimot kunne det øke

forvirringa å fleske til med stadig nye kunnskapsbrokker. Som forfattere er vi uansett dømt til å mislykkes, og veien videre går gjennom utarming. Poenget er å trekke fra, ikke legge til. Allvitende blir vi aldri uansett.

Ny prosa

Med denne innsikten forandret Becketts prosa seg. Snart tok han også til å skrive skuespill. Det første gikk det ikke så bra med, men det andre skulle skape historie da det endelig ble oppført i 1953: Mens vi venter på Godot, et drama i to akter, ofte omtalt som et skuespill der ingenting skjer to ganger. Den strenge dramaformen frigjorde noe helt nytt i forfatterskapet. Folk kalte det absurd, og det traff tydelig en nerve i etterkrigstida, men det var nok mindre absurd enn mange av Becketts tidligere verk. Det var i alle fall ikke mer absurd enn mange av krigserfaringene, og absurditetene ble strammet inn i møtet med scenekunsten, som jo er et medium hvor tidsforløpet spiller en helt annen rolle enn i prosa. Det som skjer på scenen, det skjer med en tvingende nødvendighet. Et drama blir selvsagt skrevet med ord, men dramaets kjerne er handling.

Derfor er *Lykkedager* et paradoksalt verk: Det er bokstavelig talt stillestående. Likevel blir ikke handlingen borte. Den blir inderliggjort. Det står aldri stille for Winnie. Kjeften går. Hun har sine gjøremål. Hår skal børstes og gres, briller og tenner skal pusses, parasollen skal slås opp og sangen skal synges – men aldri for tidlig, og heller ikke for sent. Dessuten har hun sin kjærlighet til Willie, en kjærlighet som muligens ikke blir helhjertet gjengjeldt – i alle fall er det nok en viss slitasje i dette forholdet. Han som stadig kan krype rundt noenlunde fritt er mørkere til sinns.

Livsglad

Winnies livsgnist er ofte rørende. Det rare med *Lykkedager* er at til tross for deprimerende omstendigheter og dystre framtidsutsikter, og til tross for at forfatteren er den kjente misantropen Samuel Beckett, så har stykket denne optimistiske grunntonen. Winnie er livsglad. Hun har flusset av gode minner og takker livet igjen og igjen under hele

forestillingen. Noen vil ane en viss hulhet i disse takksigelsene. Kan det være en fattigmannstrøst? Derom strides de lærde.

Forøvrig er hennes begredelige situasjon uforklarlig. Det er umulig å si hvordan eller hvorfor Winnie kom i dette uføret. Hun bare sitter fast, rett og slett, det er omtrent som å bli født og noe hun avfinder seg med som den naturligste ting av verden, selv om hun også registrerer at andre ser det annerledes. Hun og hennes ektemann på alle fire aksepterer situasjonen som den er. Kan vi noe annet?

Av Øyvind Berg, oversetter og forfatter

Til *Lykkedager* låner vi ut teaterkikkerter

DU FÅR UTDELT
KICKERT I DØRA

STILL FOKUS VED HJELP
AV DETTE HJULET

TØRK AV MED VEDLAGT SERVIETT
OG LEVER KICKERTEN TILBAKE

Medvirkende:

Anne Krigsvoll

Kim Haugen

Kunstnerisk lag:

Av Samuel Beckett. Oversatt av Øyvind Berg

Regissør: [Anne-Karen Hytten](#)

Scenograf og kostymedesigner: [Milja Salovaara](#)

Lysdesigner: [Simon Bennison](#)

Lyddesigner: [Nils Wingerei](#)

Maskør: [Ida Kristine Høgbakk](#)

Dramaturg: [Olav Torbjørn Skare](#)

Produksjonslag:

Produsent: Kirsti Holm-Glad.

Inspisient: Pål Grønli. **Sufflør:** Lise Roesen. **Scenemester:** Stein

Ekvang. **Lysmester:** Hanne Marte Griffiths. **Produksjonsansvarlig kostymer:** Cathrine

Engenhagen Bråthen. **Forestillingsansvarlig kostymer:** Elinor Ström. **Rekvisitør:** Pelle

Enebro. **Informasjonsansvarlig:** Monica Lindanger. **Markedsansvarlig:** Jan Lier.

Varighet: Ca. én time og 35 minutter uten pause.

Forlag: Nordiska ApS

Velkommen i teatret!

Hold deg alltid oppdatert – følg oss også på Facebook, Instagram, Youtube eller Spotify!

[Avregistrer](#) | [Kontakt oss](#)

